

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex euangelio secundum Ioannem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431.

Οὐ εἷς υἱὸς καὶ κύριος.

Ex t̄e κ̄τ̄ Ματθαῖου.

Quod vnus Filius & Dominus.

Ex euangelio secundum Mattheum.

ΠΑΝΤΑ μοι παρέδωκε ἡσὸς τῶ πατρὸς μου, καὶ οὐδεὶς γινώσκει τὸ υἱόν, εἰ μὴ ὁ πατήρ· οὐδὲ ὁ πατήρ γινώσκει, εἰ μὴ ὁ υἱός, καὶ ὃς αὐτὸς βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.] οὐδεὶς γινώσκωντος τὸ υἱόν, εἰ μὴ μόνου τῶ πατρὸς, πῶς ἀποδοσὶ γενεὴ πλὴν τῶ πατρὸς μόνου λέγει; ἡσὸς δὲ ἔειπεν τὸ ἴδιον υἱόν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, λέγων· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύκωσα. ἀλλ' οὐ γινώσκον ἡμῖν ἡσὸς δὲ ἔειπεν ἴδιον λόγον, ἀλλ' ἐνωθέντα σαρκί. καὶ ἐκ εἰρηκεν, ὅτι ἐν τούτῳ ἐστιν ὁ υἱός μου· ἀλλ' οὗτός ἐστιν ὁ μὴ σαρκίος. εἷς ἄρα καὶ κύριος καὶ υἱός.

Ex t̄e κ̄τ̄ Ἰωάννου β' α' γαλιού.

OMNIA mihi tradita sunt a Patre meo: & nemo nouit Filium, nisi Pater: neque Patrem quis nouit, nisi Filius, & cui uoluerit Filius reuelare. Si nemo Filium nouit, nisi solus Pater; quomodo sunt qui Patris testimonium ueluti infirmum repudiant: Ostendit is autem Filium suum in Iordane hac oratione: *Hic*, inquit, est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. Atqui non nudum Verbum ob oculos nobis posuit, sed incarnatum. Neque dixit: In hoc est Filius meus dilectus; sed: *Hic*, quem coram cernitis in carne, est Filius meus. Vnus itaque est Dominus & Filius.

Ex euangelio secundum Ioannem.

ΗΝ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα τὰ ἀνθρώπων ἐργάματα εἰς τὸ κόσμον. ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτὸ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν ἐκ ἔγνω. εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ ἴδιοι αὐτὸ οὐ παρέλαβον.] θεολογίας δ' οὐκ ἔκρινεν, καὶ διὰ τῆς φωτὸς τῆς ἀληθινοῦς πεφωπώθη πάντα ἀνθρώπων ἐργάματα εἰς τὸν κόσμον εἰπόν, καὶ μὲν καὶ δι' αὐτὸ αὐτὸν πεποιθῆσαι τὸν κόσμον, εἰς τὰ ἴδια φησὶν αὐτὸν ἐλθεῖν. ἦλθε δὲ γεννητὸς ἀνθρώπου ὁ μονογενὴς ὡς πατρὸς ἴδιος, καὶ παρὰ τὸν ἄλλων ὅτι ἄμας Ἰσραήλ. ὅτι τίνω αὐτὸς ἐστὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ δὲ οὐτὶ πάντα.

Concil. Tom. 5.

ERAT lux vera, que illuminat omnem hominem uenientem in hunc mundum. In mundo erat, & mundus per ipsam factus est, & mundus eum non cognouit. In propria uenit, & sui eum non receperunt. Ecce accurate de diuinis differens, & per lucem ueram illuminari omnem hominem uenientem in hunc mundum affirmans, ipsumque esse, per quem mundus est conditus; hunc eundem in propria uenisse prædicat. Venit autem Unigenitus factus homo tamquam ad suos, & præcipue ad Israheliticum sanguinis homines. Cum ergo ipse sit lux illa uera, per quem omnia sunt con-

D d

dita; cumque ille sit, qui carne indutus venit in propria; quomodo consequens non est, vt vnum Christum & Filium confiteamur?

Ibid. v. 14.

Et Verbum caro factum est, & habitauit in nobis (Et vidimus gloriam eius, gloriam quasi unigeniti a Patre) plenum gratia & veritate. Si Verbum factum est caro, carnisque & sanguini æque ac nos communicauit, ac semen Abrahæ apprehendit, quo nimirum per omnia fratribus suis assimilaretur; quis dubitet, quin id plane permanferit quod erat, etiam si caro factum sit? Siquidem nulla in Verbi naturam cadere potest mutatio. Et si frater noster est, quomodo Unigeniti gloriam habet? Sane licet factum sit caro, Deus tamen esse non desit. Unigenitus proinde est vt Deus; primogenitus vero propter crucem humanitus susceptam.

Hebr. c. 2.

Ioan. c. 1. v. 15.

Ioannes testimonium perhibet de ipso, & clamat dicens; Hic erat quem dixi: Qui post me venturus est, ante me factus est, quia prior me erat. Et de plenitudine eius nos omnes accepimus. Ioannes de Christo ait: Qui post me venit, hoc est, post me manifestatus, quem scilicet ipse prædicauit; is prior me est, hoc est, dignitate & gloria me præstat: nam & ipsa quoque existendi ratione, vt Deus, prior erat. Quomodo ergo idem Ioanne prior, & posterior secundum tempus extitit? Quia Verbum Deus erat, & factum est caro. Prius proinde erat vt Verbum, posterius vero vt homo. Et si omnes sancti de illius plenitudine hauserunt; sola porro diuinitas, iuxta Isaïæ vocem, absolute plena est; ipsi soli conuenit, vt

Isa. c. 6. v. 3.

καὶ αὐτός ἐστιν ὁ μὲν σαρκὸς ἐλθὼν εἰς τὰ ἴδια· πῶς ἐκ ἀνάγκαιον ἕνα Χριστὸν καὶ υἱὸν ὁμολογεῖν;

Καὶ ὁ λόγος σαρξὲς ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν· καὶ ἑσαπέμεινα πλὴν δόξαν αὐτῶν, δόξαν ὡς μονογενοῦς πατρὸς πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.] εἰ γέγονε σαρξὲς ὁ λόγος, πούτεστι ἀραπλησίως ἡμῖν μετέχον ἀμματος καὶ σαρκὸς, καὶ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπελάβετο, ἵνα καὶ πάντες τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆ· πῶς ἂν ἐνδοξασθῆ τις ὅτι μεμνημένε λόγος, καὶ σαρξὲς γεγονώς; ἀρεπλήσῃ γὰρ ἡ τῆς λόγου φύσις. καὶ εἰ κεκημημάκιεν ἡμῖν ἀδελφός, πῶς μονογενοῦς ἐχθρὸς δόξαν; ἐκουῶ καὶ εἰ γέγονε σαρξὲς, οὐδὲν ἡπτόν ἐστι θεός, καὶ μονογενὴς μὲν ὡς θεός, ἡσθτότοκος δὲ διὰ τὸ ἀνθρώπινον σαυρόν.

Ἰωάννης μὲν ἔρηπεί περὶ αὐτῶν, καὶ κέεραγε λέγων· οὗτος λέω, ὃν εἶπον· ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἐμπερὸς ἀνέν μου γέγονεν, ὅτι περὶ τῶν μου λέω ὅτι ἐκ τῆς πληροφύματος αὐτῶν ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν.] Ἰωάννης φησὶ περὶ τῶν Χριστοῦ· ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, πούτεστι ὁ μετ' ἐμέ φανερούμενος· ὃν αὐτὸς ἐκήρυξε διλον ὅτι ἐμπερὸς ἀνέν μου γέγονε, πούτεστι ἡσθτότων καὶ πλὴν δόξαν καὶ γὰρ λέω καὶ ἐν ὑπερῶν περὶ τῶν ὡς θεός. πῶς οὐκ ὁ μετ' αὐτῶν περὶ αὐτῶν καὶ γέγονεν; ὅτι θεός λέω ὁ λόγος, καὶ γέγονε σαρξὲς· ἔχον μὲν πὲρ ἡσθτότων, καὶ δὲ λόγος ἐστὶ· δὲ περὶ τῶν δὲ καὶ πλὴν σαρκί. εἰ γὰρ ἐκ τῆς πληροφύματος αὐτῶν πάντες μετέχικασιν ὅτι ἀγίοι· πληρῆς δὲ μόνος ἐστὶ τὸ θεῖον, καὶ δὲ φησὶ διὰ τὸ Ἡσαίου φωνῆς· πρέπει αὐτῶν τε ὅτι μόνος τῶν,

ANNO CHRISTI 431.

ANNO
CHRISTI
431
Συντομία

ὡς δὲ ἰδίου πληθύνματος, ἐαυτῶ
μετόχως * ἀποπληροῦν ἑτέροις. πέ-
πραξε δὲ τὸ τοῦ Χριστοῦ. εἰς ἅρα ὅτι
ἰὸς καὶ κύριος ὁ ἐκ δεξιῶν λόγος γινόμε-
νος σαρκῶς, αὐτὸς θεὸς τε ὁμοῦ καὶ ἁ-
νεστος. ἔρχοι δ' αὖτ' ἀνομοῖαν τὸ ἐφε-
ξῆς ῥητόν· οὐτός ἐστι, ὅτι οὐ ἐγὼ εἶ-
πον· ὁπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ, ὃς ἐμ-
προσθεν μου γέρονται, ὅτι προσῆτος
μου εἶμι. ἰδὼν γὰρ ἀνδρα λέγων αὐ-
τῷ, καὶ ἐρχόμενον ὁπίσω, προσῆτον
εἶναι φησιν ὡς θεόν· ἐν δὲ ῥητῇ γὰρ εἶ-
μι ὁ λόγος, καὶ θεὸς εἶμι ὁ λόγος.

Καὶ ἐμδρτύρησεν Ἰωάννης λέγων·
ὅτι περὶ αὐτοῦ καὶ πνεῦμα καταβαῖνον
ὡσεὶ περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ μένον
ἐπ' αὐτόν. καὶ γὰρ ὅτι ἐκ ἡδὲν αὐτόν
ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζων ἐν ὕδα-
τι, καὶ ἐκείνος μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν ἀν' ἰδῆς τὸ
πνεῦμα καταβαῖνον, καὶ μένον ἐπ' αὐ-
τόν, ἔπος ὅτι βαπτίζων ἐν τῷ πνεῦ-
ματι τῷ ἁγίῳ. καὶ γὰρ ἐώρακα, καὶ
μεμδρτύρηκα ὅτι οὐτός ἐστι ὁ ἰὸς τοῦ
θεοῦ.] ἅρα σαφῶς τε καὶ ἐναργῶς
ἐν τοῦτοις τ' κλέρον ἡμῶν Ἰησοῦν τ'
Χριστὸν δεχόμενον μὲν ἀνθρώπινως
τὸ πνεῦμα διὰ τ' ἡμῶν σαρκὸς οἰκονο-
μίαν· πλοῦσις γὰρ ὢν, ἐπιώχλυσε δι'
ἡμῶν βαπτίζοντα δὲ θεϊκῶς ἐν τῷ ἁ-
γίῳ πνεύματι. ἔτι γὰρ ἀν' ἡμῶν τὸ
ῥηγεῖν διδάσκει τ' πνεύματος χα-
ριν, πλὴν ὅτι τῷ φύσει τε καὶ ἀληθῶς
ὄντι θεῷ· εἰς οὗ ἅρα Χριστὸς καὶ ἰὸς· καὶ
μδρτύρησά λέγων ὁ ἀπαγγελιστής.

Καὶ γὰρ ἐώρακα, καὶ μεμδρτύρη-
κα ὅτι οὐτός ἐστι ὁ ἰὸς τοῦ θεοῦ. οὐ-
τὸ δὲ ποῖ· ὃν περὶ αὐτοῦ μὲν ἀν-
θρώπινως τὸ πνεῦμα δεχόμενον, ὁ-
δε δὲ βαπτίζοντα θεϊκῶς ἐν τῷ ἁγίῳ
πνεύματι.

Concil. Tom. 5.

sua ipsius plenitudine aliorum in-
opix subueniat. Præstitit autem
hoc ipsum Christus: incarnatum
itaque Dei Verbum vnus est Do-
minus & Filius; idemque Deus
simul & homo. Eiusdem senten-
tiæ est, quod mox subiungitur:
Hic est, inquit, *de quo dixi: Post*
me venit vir, qui ante me factus est,
quia prior me erat. En licet virum
vocet, & post se venientem præ-
dicet; secundum diuinitatem ta-
men se priorem affirmat: *In prin-*
cipio enim erat Verbum, & Deus
erat Verbum.

Et testimonium perhibuit Ioan-
nes dicens: Quia vidi Spiritum de-
scendentem quasi columbam de ca-
elo, & mansit super eum. Et ego ne-
sciebam eum: sed qui misit me bap-
tizare in aqua, ille mihi dixit: Super
quem videris Spiritum descendentē,
& manentem super eum, hic est qui
baptizat in Spiritu sancto. Et ego
vidi, & testimonium perhibui quia
hic est Filius Dei. En vtrumque
clare euidenterque assertum hic
habet; nempe Dominum Iesum
Christum propter carnis quidem
œconomiam, vt hominem Spi-
ritum sanctum accipere (liquidem
cum diues esset, nostri causa factus
est egenus) tum eundem rursum
tamquã Deum in Spiritu sancto
baptisma conferre. At in quẽ, ob-
secro, conuenire queat, Spiritus
sancti gratiam impertiri, nisi in
verum & naturalem Deum? V-
nus ergo est Christus, vnus Filius,
vt Euangelista testificatur.

Et ego, inquit, vidi, & testimo-
nium perhibui quia hic est Filius
Dei. Ecquisnam hic erat? Ille ipse
vtique, quem quidem vt homi-
nem, Spiritum sanctum viderat
suscepisse; vt Deum vero, in Spi-
ritu sancto baptizare didicerat.

Dd ij

Ioan. c. 3.
v. 12.

Si terrena dixi vobis, & non creditis, quomodo si dixerō vobis caelestia, creditis? Et nemo ascendit in caelum, nisi qui descendit de caelo, filius hominis qui est in caelo. Quomodo descendit de caelo filius hominis? Siquidem sacra illa caro ex muliere nata est. Erat sane caro Verbi quod de caelo descendit, & filius hominis factum fuerat, propria: vnus est igitur Christus & Filius. Ita, quae Verbi sunt, propria carnis facta sunt: quae vero carnis sunt, propria Verbi euaserunt, sola peccati labe excepta.

Ibid. v. 14.

Et sicut Moyses exaltauit serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis: ut omnis qui credit in ipsum, non pereat, sed habeat vitam aeternam. Serpentes in deserto moribus filios Israel infestabant: mox vniuersorum Dominus Moysi praecipit ut aeneum serpentem sublimē suspendat. Et erit, inquit, si hominem serpens morderit, & in serpente respiciet, & viuet. Ecquid istud aenigma sibi vult? Cur sublatum serpentem conspicatus vita donatur? Vnigenitum Dei Verbum, quod suapte natura vita est, homo factum est: (est autem homo res quaedam noxia, serpenti non abfimilis) at vero licet vt homo nobis assimilatus sit, si quis tamen in illum aspexerit, morte superior euadit. Sed quid aliud est, obsecro, in illū intueri, quam incarnationis illius mysterium exacto accuratoque animi iudicio expendere? Hac namque consideratione, & malorum, hoc est, hominum similitudinem obtinere, & viuificus rursus, serpentinumque; morsuum curator & profligator esse deprehenditur, vt Deus. Vnus itaque est Dominus, & vnus Filius, qui

Num. c. 21.
v. 8.

Εἰ τὰ ἄπληρα εἶπον ὑμῖν, καὶ οὐ πισθεύετε, πῶς εἰπὼ ὑμῖν τὰ ἐπουράνια, πισθεύσετε; καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς οὐρανὸν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τῆς οὐρανοῦ καταβὰς ὁ υἱὸς τῆς ἀνθρώπου. [πῶς κατέβηκεν ἐκ τῆς οὐρανοῦ ὁ υἱὸς τῆς ἀνθρώπου; καίτοι τῆς ἀγίας σαρκὸς ἑνὸς ἐκ γυναικός. ἀλλ' ἴδιον ἴδιον τὸ σῶμα τῆς οὐρανοῦ καταφοιτήσαντος λόγου, ὃς καὶ γέγονεν υἱὸς ἀνθρώπου· εἰς οὐρανὸν ἀεὶ χειρὸς καὶ υἱός. οὕτως ἴδια μὲν τῆς σαρκὸς τὰ τῆς λόγου γέγονεν, ἴδια δὲ τῆς λόγου τὰ τῆς σαρκὸς, διὲν ἀμφοτέρων.]

ANNO
CHRISTI
431.

Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὑψώσεν τὸ ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τῆς ἀνθρώπου· ἵνα πᾶς ὁ πισθῶν ἐπ' αὐτῷ ἐζη ζῶναι αἰώνιον. [ἔδρανε τὸν ὄφιν Ἰσραὴλ καὶ τὸν ἔρημον ὁ ὄφεις εἶτα περὶ τὸν χεῖρ ὁ τῶν ὄλων θεὸς τῷ Μωϋσῇ ὄφιν ἀναθεῖναι χαλκῶν. Καὶ ἔστι, φησὶν, εἰ ἀνὴρ ὁ ὄφεις ἀνθρώπου, καὶ ἐμβλέψῃ εἰς τὸ ὄφιν, καὶ ζήσεται. πὶ τὸν υἱὸν δεῖ τὸ ἀνιγνῆσαι; διὰ τὸ δὲ ὁ ἐνοεῖν τὸ ὄφιν σώζεται; ζῶναι ποιεῖται γὰρ οὐ καὶ φύσιν ὑπερῶν ὁ μονογενὴς ἔθεο λόγος γέγονεν ἐν ὁμοιωματι τῶν κατὰ ἡμᾶς, ποτέστιν ἀνθρώπου· πονηρὸν ἢ ὁ ἀνθρώπου, ἐοικὸς ὁ ὄφεις· ἀλλ' εἰ καὶ γέγονε κατὰ ἡμᾶς, εἰς εἰς αὐτὸν ἴδιον, νικᾷ τὸ θάνατον. πὶ δὲ δεῖ τὸ εἰς αὐτὸν ἴδειν, ἢ ὅτι πάντως τὸ ἀκριβῶς κατενοήσασθαι τὸ ἐπὶ αὐτῷ μυστήριον; τότε καὶ αὐτὸ ὄφεται ἐν ὁμοιωματι μὲν τῶν πονηρῶν, ποτέστιν ἀνθρώπων· ζῶναι ποιεῖν ἢ ὡς θεὸν, καὶ ἀφαιρῶντα τὰ τῆ * νοητῶν ὄφρων δὴ * πονηρῶν γμάτα. εἰς οὐρανὸν ἀεὶ κύριος, καὶ υἱὸς ὁ

ANNOS CHRISTI 431.
αὐτός, καὶ ζωοποιός ὡς θεός, καὶ
ἐν εἰδὲ τῷ τῷ πονηρῶν δι' οἰκονο-
μίαν.

Οἱ παῖδες ἔχοντες τὰ βάρια τῷ
Φοινίκων, ἔξηλθον εἰς ἀπαύτησιν
αὐτῶν, Φησὶ, καὶ ἔκραζον ὡσαννά,
διλογιζόμενοι ὅτι ἐρχόμενος ἐν ὀνό-
ματι κυρίου, ὁ βασιλεὺς Ἰσραὴλ.
[Πῶς οὖν φησὶ ἐν ὀνόματι κυρίου
ἔραγγέλαται τὸ κράμμα τὸ ἱερόν;
εἰ μὴ οὖν ὡς ἀνθρώπων ἰδικῶς
ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, μὴ ἐνωθέντος
αὐτῶ καὶ ἰσώσαντι τῆς θεοῦ λόγου,
κοινὸν ἔσται τὸ τῆς κυριότητος ὄνομα
αὐτῶ καὶ αὐτῶ καὶ ἡμῶν, καὶ οὐδὲν ἕτερον Χρι-
στοῦ τὸ μέγα. εἰ δὲ ὡς κύριος ἁλη-
θῶς ἦξεν παρθενηγενετο, ὅπως ὅτι
καὶ ἀληθῆς ἐλήλυθε γῆρ' οὐ δίχα σαρ-
κός εἰς πᾶν δὲ κόσμον ὁ μονογενὴς
εἰς ἀρχὴν ὅτι φύσις καὶ ἀληθῶς κύριος,
καὶ Χεῖρός, καὶ υἱός.]

Καὶ ὑπερὶ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἐ-
μαυτὸν, ἵνα ὡς καὶ αὐτοὶ ἡγιασμένοι
ἐν ἀληθείᾳ.] εαυτὸν ἀγιάζει Χε-
ρός, ἀρχὴ ὡς ἀνθρώπων; ἢ ὅτι μάλ-
λον θεός ὅτι φύσις, ἴδιον ἔχων τὸ
πνεῦμα τὸ ἅγιον; ὅπως ὅτι καὶ ἀληθῆς.
οὐδενὸς ποιητοῦ ἀνθρώπων εαυ-
τὸν ἀγιάζοντος, εαυτὸν ἀγιάζει Χε-
ρός, εἰς ἀρχὴν ὅτι υἱός καὶ κύριος, ἀ-
γιαζόμενος μὴ ἀνθρώπων, ἀγιά-
ζων δὲ θεικῶς τῷ ἰδίῳ πνεύματι
ἐαυτῷ ναόν.

Πολλὰ μὲν οὖν ἄλλα σημεῖα
ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν
αὐτῶν, ἀ ἐκ εἰς γεγραμμένα ἐν τῷ βι-
βλίῳ τούτῳ. ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα
πισθῶσιν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὁ Χεῖρός ὁ
υἱός τῆς θεοῦ, καὶ ἵνα πισθῶντες ζωὴν
ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.] ὅ ἐκ τῆς

quidem ut Deus est, vivificus est;
secundum carnis vero œcono-
miam, in malorum specie specta-
bilis est.

Pueri, inquit, Hebreorum acci-
pientes ramos palmarum, processerunt obviam ei, et clamabant: Hosanna, benedictus qui venit in nomine Domini, rex Israel. Qualem, queso, diuinæ literæ in nomine Domini venturum prædixere? Nam si cum qui ex sacra Virgine ortus est, hominem absolute, Dei Verbo secundum hypostasim non unitum dixerint; profecto dominationis nomen commune ipsi nobiscum erit; neque quidquam hac ratione, quod sit eximium, Christo attribuetur. Si vero tamquam verus Dominus venturus prænuntiatus est, ut reuera prænuntiatus est (venit enim Unigenitus in hunc mundum non absque carne) vnus ergo omnino natura & veritate Dominus & Christus & Filius erit.

Et pro eis ego sanctifico meipsum, ut sint et ipsi sanctificati in veritate. Seipsum sanctificat Christus, sed numquid ut homo; an vero ut natura Deus Spiritum sanctum tamquam proprium obtinens? Certe ut Deus. Nullo itaque mortalium seipsum sanctificante, solus Christus semetipsum sanctificat. Vnus est ergo Dominus & Filius; sanctificatus quidem ut homo, suum vero ipsius templum proprio suo Spiritu sanctificans ut Deus.

Multa quidem et alia signa fecit Iesus in conspectu discipulorum suorum, quæ non sunt scripta in libro hoc. Hac autem scripta sunt, ut credatis quia Iesus est Christus filius Dei; et ut credentes vitam habeatis in nomine eius. Qui ex sacra

Virgine natus est Emmanuel, is vocē euangelica appellatus est Iesus. Cum ipse ergo, & non alius quispiam sit Dei Filius; & qui in illum credit, in nomine eiusdem vitam aternā consequatur; quomodo non insaniant qui diuisione inducāta, alium Dei Patris Verbum, alium rursus illum qui ex sacra Virgine ortum ducit, Filium esse asserunt? In his enim euangelista vnum solum Iesum Christum, hoc est, Dei Patris Verbum, carnis & sanguinis æque ac nos secundum scripturas particeps effectum, ex utroque constitutum apertissime agnoscit & prædicat.

Luc. c. 2. v. 21.

Luc. c. 2. v. 6.

Hebr. c. 1. v. 14.

Rom. c. 8. v. 29.

Luc. c. 2. v. 48.

Ex euangelio secundum Lucam.

ET factum est, cum essent ibi, impleti sunt dies ut pareret. Et peperit filium suum primogenitum, & pannis eum inuoluit, & reclinauit in præsepio, quia non erat eis locus in diuerforio. Vnum & solum filium peperit sancta Virgo, nempe Emmanuelem: cur igitur filium illius primogenitum appellat? Neque enim vlli alii post illum ex ipsa nati sunt. perpetuo namque illa virginitatem conseruauit. Significatur ergo, a sacra scriptura vnigenitum Dei Verbum ob id primogenitum appellatum esse, quia carni & sanguini, ceterisque humanis æque ac nos communicans, inter multos fratres primatum fortitum est. Cum hoc ipso tamen & a supernis illis spiritibus, & a nobis ipsi quoque adoratur, & ut Deus colitur.

Et dixit mater eius ad illum: Fili, quid fecisti nobis sic? Ecce pater tuus & ego dolentes quarebatur.

ἀγίας πατρὸς θεοῦ γεννημένος Ἐμμανουήλ, διὰ τῆς τῆς ἀγαθῆς ἀγγελίου φωνῆς Ἰησοῦς ἀνόμασαι. ὅτε τοίνυν αὐτός ἐστι, καὶ οὐχ ἕτερος, υἱὸς τῆς θεοῦ, καὶ ὁ πατρὸς ἐξ ἑαυτοῦ αἰώνιον ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. πῶς οὐ μεμήνησαν οἱ διορίζοντες, καὶ φάσκοντες ἕτερον υἱὸν εἶναι, καὶ ἕτερον ἐκ θεοῦ λόγον, καὶ ἐκ τῆς ἀγίας πατρὸς; φαίνεται γὰρ ἐν τοῦτοις ὁ ἀγαθὸς ἀγγελιστὴς καὶ μάλα σαφῶς ἕνα καὶ μόνον υἱὸν ἀμφοῖν εἶδος καὶ κηρύττων Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦτέστι ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον, αἵματος καὶ σαρκὸς κοινωνηκότα ἀραπλησίως ἡμῖν, καὶ ἀγαθὸν γένηται.

ANNO CHRISTI 431.

Εκ τῆς Λουκᾶ ἀγαθῆς ἀγγελίου.

GENETO ὃ ἐν τῷ ἔθι αὐτῶν ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς πεκαῖν αὐτῶν. καὶ ἔτεκε υἱὸν αὐτῆς παρτόκον, καὶ ἔσσωρανώσεν αὐτόν, καὶ ἀπέκλιεν αὐτόν ἐν τῇ φάτῃ, διότι ἐκ τῶν αὐτῶν τόπος ἐν τῷ καλύματι. ἕνα καὶ μόνον ἔτεκεν υἱὸν Ἐμμανουήλ ἡ ἀγία πατρὸς. πῶς οὐ φησὶ υἱὸν αὐτῆς παρτόκον; οὐ γὰρ γενόνασιν ἕτεροι μετ' αὐτόν, μεμήνηκε δὲ ἀραπλησίως. Ἰσημαίνεται τοίνυν ὡς ἐκ τῆς θεοπνεύστου γραφῆς ἀνόμασαι παρτόκος ὁ μονογενὴς τῆς θεοῦ λόγος, κοινωνῶν γὰρ αἵματος καὶ σαρκὸς, καὶ ἀραπλησίως ἡμῖν μετέχει αὐτῶν. οὕτω γέγονεν ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς παρτόκος. πλὴν ὡς θεὸς παρτοκωεῖται παρὰ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀνὸν πατρὸς.

Καὶ εἶπε, Φησὶ, πρὸς αὐτόν ἡ μήτηρ, ὅτι ἔβλεπον ἡμεῖς ἐπιζητοῦντες ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ ὀδυνώμεθα